

VSE VELIKE STAVKE iz prešlih tednov so bile poravnane, ali pa izgubljeni. Izgubljena je bila pred vsem stavka v kavniški industriji širokem deželi, in pa stavka v tovarni traktorjev v Peorijski. Poravnana pa je bila stavka pri Chryslerju v Detroitu z zmago za unijo in spor med unijo in General Motors pa je bil porvanan brez stavke.

Zap. Evropa vzlič načrtu za obnovo v težki negotovosti

Kriza v Franciji radi nesoglasja o bodočnosti IV. rojha. — Anglija v skrbih vsled pritiskov, ki jih ji obeta američka ekonomska in vnanja politika

Poslanska zbornica Zed. držav je znižala vsoto za pomoč zapadni Evropi in s tem dregnila v sršenovo gnezdo. Državni tajniki Marshall trdi, da je vso, kakošno je on predlagal in je bila enkrat že odobrena, najnižja, s katero se more zapadni Evropi v okrevanje resno pomagati.

Vandenberga v zadregi Senator Vandenberg iz Michigana je v tej zadavi najbolj v zadregi. Kajti on in državni tajnik, demokrat Marshall, sta v vnanji politiki zvezne vlade popolnoma soglasna. Vandenberg je republikanec. Oba sta si segla v roke v načrtu, da je treba Sovjeti unijo na kakršenkoli način potisniti s sveta. Nekateri republikanci, med njimi urednik in lastnik čikaške Tribune, Robert R. McCormick, trdijo, da nas takšna politika tira v pogubo. McCormick je Rusiji sovražen, ne vidi pa se mu vredno, čemu naj se bi spustili v vojno proti njim, ako nimamo res tehtnega vzroka.

Premirja ne bo Vzlič tej veliki opoziciji pa je očividno, da se bo z mrzlo vojno nadaljevalo in da postaja nevarnost za zanetitev "vroče" vojne čedalje večja.

Ne v Washingtonu, ne drugje nočjo popustiti.

Predsednik Truman je minule nedelje govoril v Omahi, v Nebraski, skoro prazni dvorani. V Chicagu je imel v Stadionu veliko manj ljudi kot pa Wallace na svojem shodu. Toda Truman je predsednik in zato njegova beseda zalede. Ima kabinet, ki mu mora biti pokoren. In ob enem je on vrhovni veljnik vseh naših oboroženih sil.

Ker vztraja pri svoji doktrini, in ker bolj in bolj večamo izdatke za oboroževanje naše in pa raznih drugih dežel takozvenega zapadnega bloka, je po tem soditi, da je tretja svetovna vojna "neizogibna".

Pa ni res! Nobenega vzroka ni zanj. Razen akot so se američki oficirji v Washingtonu odločili, da jo hočejo, pa naj imajo zanj kake vzroke ali ne.

Homatije na Francoskem

V Franciji mnogi kritiki smatrajo, da so Zed. države sedaj svetovnemu miru najbolj nevarne — ne zato, da bi same siile v vojno temveč radi njihne načrta za oborožitev Nemčije

ZALAGATI Z OROŽJEM TUJE DEŽELE NI POT V SVETOVNI MIR

Vlada Zed. držav bo letos potrošila za oboroževanje iranske (perzijske) armade \$59,995,087. Poslala ji bo tanke, topove, tovorne avte, orožje, letala in razno drugo opremo.

Lani je američka vlada ponudila Iranu \$25,000,000 "kredita" za nakup vojnih potrebščin. Iranska vlada se je z američko vladom pogodila, da bo kupila le za deset milijonov dolarjev municije na upanje.

Čemu oborožujemo iransko armado?

V Trumanovi administraciji in v Kongresu pravijo da raditega, ker hočemo Iran obvarovati pred sovjetsko nasilnostjo.

Vzrok, da se naša vlada toliko interesira za Iran, je v prvi vrsti olje, v drugi pa, da Iran služi anglo-ameriški diplomaciji za jez pred Rusijo. Dokler bo Iran poslušen naši vlasti, Rusija ne bo mogla preko Iranja v Perzijski zaliv in tako so ji zaprta vsa pota v Sredozemlje.

Iran ima silno bogata ležišča naftne, ki jih lastuje večinoma američki in nekaj tudi angleški kapital. Zato je v interesu anglo-ameriškega oljnega kartela, da se sovjetski vpliv ne uveljavlja v nobeni onih deželah na bližnjem vzhodu, ki so sedaj in ene že dolgo pod angleškim in američkim vplivom.

Vlada v Teheranu ni neodvisna, kajti za vsak svoj važen korak mora vprašati za dovoljenje ameriškega veleposlanika. In večinska stranka v takozvenem parlamentu je pod vplivom ameriških interesov.

Pred par leti je iranska vlada v Teheranu sklenila pakt z Rusijo, po katerem bi slednja smela načeti oljna ležišča v severnem Iranu, katerih sedaj že nihče ne izrablja. Angleški in američki interesi pa so napravili na parlament v Teheranu primeren "pričisk" in pogodbe ni odobril. V Moskvi so se sicer hudovali, toda pri tem je ostalo, kajti američka vlada je izjavila, da bo branila integrirano Iran če potrebno tudi z oboroženo silo. To pojasni, čemu že nekaj let zalačamo iransko armado z moderno opremo in iransko vojaštvo pa vežbajo naši častniki.

Vsled protisovjetske politike oborožujemo že nad dve leti turško armado in tudi njo učo američki častniki. Dalje je naša vlada dala Turčiji nekaj podmornic in drugih bojnih ladij. In kot v slučaju Irana velja tudi za Turčijo izjava, da ako ji bo Sovjeti unija ogrožala varnost, jo bomo branili. Tako ima američka vlada sedaj pod svojo zaščito Iran, Turčijo in Grčijo, Anglija pa Irak, Trans-Jordan in Egipt. Tudi ostale arabske dežele spadajo v angleško-slovensko sfero vpliva.

Ta politika seveda ne ustvarja pogojev za vzajemne odnose v Sredozemlju ne na bližnjem vzhodu, ker Rusija smatra, da je to nov "cordon sanitaire" proti nji in ga bo poskušala izpodkopati. To pomeni spletke, intrig in trajno nevarnost miru.

Pokojni Roosevelt je obljubljal, da bodo prirodni zakladi po svetu v bodoče dostopni vsem, a politika zvezne vlade je dokaz, da je ostalo le pri obljubi.

PO ŠTIRIH LETIH VOJNE ŠE VEDNO VOJNA

Dne 6. junija so prazovali v Franciji, v Angliji in v drugih zavezniških deželah četrto obletnico zmage nad Nemčijo.

Ampak razpoloženje ni bilo tako, kot da smo zmago res tudi dobili. Na Francoskem je kriza, v Angliji pa velikanska negotovost in pojemanje vere v bodočnosti.

Odborniki nekaterih unij, niso hoteli podpisati pole, ki določa, da predno je unija upravljena do poslužbe NLRB (National Labor Relations Board), morajo podpisati izjavo, da li so ali niso komunisti. Tej določbi se je uprl John L. Lewis, dalje Philip Murray in odborniki katih treh ali štirih takozvanih "od komunis'ov dominiranih" unij.

V slučaju stavke v tovarnah traktorjev v Peoriji je bila unija delavcev za izdelovanje poljedelskih strojev odbita, oziroma vržena z glasovnico, ker nejni odborniki niso poslali na merojanje urad izjave, da niso komunisti.

Njeno mesto je vzela unija avtih delavcev, istotako CIO, toda ne sporazumno temveč v borbi proti uniji delavcev poljedelskih strojev. Načeljuje ji Philip Murray. Tudi on ni hotel podpisati izjave, da ni komunist. Saj vsakdo ve, da ni in da je komunistom sovražen. Toda zdelo se mu je za malo, kar je Lewis, da bi se udal za uniske odbornike tako ponizevajemenu zakonu. Ampak če hoče, da bo njegova unija pri NL-

Dve sto tisoč ubežnih ljudi bo smelo v USA v teku dveh let

Svetna zbornica je končno le dovolila, da se sme priseliti v Zed. države 200,000 takozvanih razseljencev (displaced persons).

Veliko izmed njih jih je že v Zed. državah. Večinoma politkov iz dežel sovjetskega bloka, ki so ali kolaborirali s Hitlerjem, s Pavličem, z Mussolinijem in drugimi magnati osišča, ali pa ki so bili službi anglo-ameriške diplomacije za zajezev sovjetskega vpliva v njihovih deželah.

V debati v senatu, kot prej v poslanski zbornici, so z ene trijeti hoteli vedeti, kaj pravzaprav je "razseljenec" ali "displaced person"? Senat je v veliko večino sprejel sledečo definicijo ali označbo: "Razseljenec je človek, ki je pobegnil v Nemčijo, Avstrijo ali v Italijo pred 22. decembrom 1945."

Prvo prednost v tem temelju imajo begunci iz Poljske, ker jih je največ. Kritiki pa dokazujejo, da kar bombo pod to kongresno postavo dobili sem, bodo večinoma revni židje.

Vseeno, senat je z 49 proti 29 glasovi ta zakon odobril in načeljevanje se bo pričelo z odbranjanjem razseljencev, kajti načeljeni oblasti pravi, da ne bo vsega vsakega temveč le take, ki bodo oziroma ki odgovarjajo predpisom.

Kot smo v Proletarju že poročali, je zdrave, močne delavce poljske in raznih drugih narodnosti odbrala argentinska, brazilska, francoska in razne druge vlade.

V Zed. države pa so v minih letih po trditvah kongresnikov in senatorjev, ki kritizirajo skemo, bogati begunci iz Nemčije, in Avstrije in iz drugih evropskih dežel svobodno prihajajo. Sedaj tu špekulirajo in delajo denar, pravijo nasprotinci priseljevanja v to deželo. Uspeli so v toliko, da je sprejeta v kongresu dočuba za obdavljanje dočibkov špekulantov, ki so tu kot begunci. Stalni priseljeni pa so itak podprtani rednim zakonom.

Izven teh dveh sto tisoč ljudi jih je prišlo sem — kot že omenjeno — z začasnimi vizami — morda že več kot dve sto tisoč, vstevki tiste, ki so doseli po vseh, torej nepočasno.

Spoščno mnenje je, da so priselci večinoma židje, kar pa ni resnica. Kajti med nevodačilimi je celo armada politikov Mikajevićevo poljske kmečke stranke, Mačkove hrvaške kmečke stranke, Krekove slovenske ljudske stranke itd. Tek ljudi je tu mnogo in so breme za organizacije, katerim so se vdinjali. Kar je ljudi v raznih taborskih, pa so velike rewe. Stari, onemogli, in pa žene, katerih može so odšli za kruhom v Argentino ali kamorkoli, pture pa njim prepustili.

Ko greste na počitnice k sorodnikom ter med druge rojake, porabite nekaj besed tudi v prid agitacije za Proletarca. Uverili se boste, da ne bo odpora. In načelje se bo nižal.

Potrebujemo ne samo prispevkov v tiskovni sklad temveč tudi novih naročnikov. Letos jih je nam smrž že precej pokosila. Treba jih je nadomestiti.

Toliko o listu, kajti več — precej več o tem bo v naslednjih številkah.

To nedeljo, 13. junija, bo v Milwaukeeju konference društv ter drugih organizacij, ki so vključene v Prosvetni matici. Namreč v okrožju držav Illinois in Wisconsin. Več o nji piše v tej številki njen tajnik Louis Zorko.

Minulo nedeljo sta imeli društvi Liberty Bell in št. 170 Američke bratske zveze v Willow Springsu slavnost petdesetletnico te druge najstarejše slovenske podporne organizacije. Vreme je bilo vse dopoldne deževno in tudi popoldne nič prida. A udeležba je bila prilična in spored dobro izvajana. K pomenu slavnosti je govoril glavni tajnik ABZ Anton Zbašnik, ostale točke pa so bile v zabavo navzočim.

KOMENTARJI

Zbira in presoja urednik

sprejme pod svojo streho.

Nekoč je bil St. Paul v Minnesota center slovenskih bogoslovcev — tu rojenih in onih iz starega kraja. Sedaj pa je zanje postal tako semenišče v San Luisu v Argentini. "A. D." poroča, da so se tam zbrali najprvo "begunki profesorji in bogoslovci" (podprtanje naše). Nato so razselili v druge kraje. In argentinske škofje zanje dobro skrbe.

Jugoslavija zahteva od Avstrije tudi vojno odskodnino. Kajti avstrijske čete pod nacističnim poveljstvom so pustošili v njih. In v Avstriji ni bilo po zlому socialistične stranke zoper Hitlerja nikakoga upora. Sedaj pa naj Jugoslavija trpi posledice, a Avstriji pa dajemo nagrade!

Dr. Miha Krek je menda sedaj član uredniškega stava Američke domovine v Clevelandu. Zelo se zanima za slovenske razseljence. Izredili so jih. Zdrave so izmed njih odrali, ženske z otroci, bolnike in stare, ki pa pustili. Seveda, Miha je pristo, da se bi begunci pred "komunizmom" vrnili v "komunizem". Nikoli pa on in njegovi tovariši ne povedo, da so to taki begunci, ki so služili Hitlerju in Mussoliniju. Ce ne bi imeli tega gega na nad sabo, mar se jim bi bilo treba potikati po koroških, nemških in italijanskih taborskih? Saj jih jugoslovanska vlada vabi na nazaj. Vse take, ki so bili zapravljene — pravi — naj se vrnejo. Ostanejo pa naj v begunstvu le zapljivci.

Kongresnik Mundt bi se ob svoji predlogi za zagotiranje komunistične stranke lahko pogobil v zgodbino. N. pr. v načelu domačo med prvo svetovno vojno, ko so oblasti lomastile pa udirevale v delavske urade in jih razdejale. Ali pa, ko so mužiki in delavci prišli pred svojega očka, "dobrodružnega" carja, da ga poprosijo za varstvo pred izkorisčevalci, pa so jih nabrali v svinčen v telesa. In morda bi se Mundt kaj naučil iz zgodovine Francije, kjer je bilo veliko revolucionarnega razpoloženja, prepopovedanja seveda. A je za takratne razmere vendarle zmagalo. Ako ti zbrusi kak kralj, ali kraljji (Konec na 4. strani)

Nekaj o naših stvareh

Smo v juniju, torej v sezoni počitnic. Ta doba se navadno konča na delavski praznik (Labor Day) prvi pondeljek v septembru.

Za nas ni počitnik. Posamezniki so jih potrebeni, toda delavska organizacija jih ne pozna.

Ko je "Big" Tony Tomšič sporočil, da gre na počitnice, je ob enem dejal, da kar se agitacije za Proletarca tiče, in pa razpečavanja Američke družinskega koledarja, zanj v tem oziru počitnik ne bo. In jih ni bilo zanj v prejšnjih letih, kajti kamor koli je šel med rojake, je vprašal: "Ste naročeni na Proletarca? Imate letoski letnik Amer. družinskega koledarja?" In sledilo je pismo, naročnine na list in pa naročila za še več izvodov naše koledarske knjige.

On ni edini, ki deluje za naše gibanje tudi na počitnicah. Kadar gre iz Chicaga v Kalifornijo Katka Hrvatin, vedno kaj pošlije — bodisi novo naročnino, ali prispevke v tiskovni sklad, ali pa vzdobjene dozname.

Pred tedni je bil na potovanju proti zapadu Rudy Potocnik iz Detroita. Poslal je nam potopis, ki je bil dokončan v prejšnji številki. In prinesel je vsoto v tiskovni sklad, ker je bil pri Petru Benedictu in sta govorila o naših težavah.

Ko greste na počitnice k sorodnikom ter med druge rojake, porabite nekaj besed tudi v prid agitacije za Proletarca. Uverili se boste, da ne bo odpora. In načelje se bo nižal.

Potrebujemo ne samo prispevkov v tiskovni sklad temveč tudi novih naročnikov. Letos jih je nam smrž že precej pokosila. Treba jih je nadomestiti.

Toliko o listu, kajti več — precej več o tem bo v naslednjih številkah.

To nedeljo, 13. junija, bo v Milwaukeeju konference društv ter drugih organizacij, ki so vključene v Prosvetni matici. Namreč v okrožju držav Illinois in Wisconsin. Več o nji piše v tej številki njen tajnik Louis Zorko.

Minilo nedeljo sta

PROLETAREC

LIST ZA INTERESE DELAVSKEGA LJUDSTVA.

IZHAJA VSAKO SREDO.

Izdaja Jugoslovanska Delavska Tiskovna Družba, Chicago, III.

GLASILO JUGOSLOVANSKE SOCIALISTICNE ZVEZE
NAROCNINA v Zedinjenih državah za celo leto \$3.00; za pol leta \$1.75;
za četr leta \$1.00.

Inozemstvo: za celo leto \$3.50; za pol leta \$2.00.

Vsi rokopisi in oglasi morajo biti v našem uradu najpozneje do pondeljka popoldne za priobčitev v številki tekočega tedna.

PROLETAREC

Published every Wednesday by the Jugoslav Workmen's Publishing Co.
Inc. Established 1906.

Editor Frank Zaitz

SUBSCRIPTION RATES:

United States: One Year \$3.00; Six Months \$1.75; Three Months \$1.00.

Foreign Countries, One Year \$3.50; Six Months \$2.00.

PROLETAREC

2301 S. Lawndale Avenue CHICAGO 23, ILL.
Telephone: ROCKWELL 2864.

Anglija je še prav tako daleč od socializma kakor je bila pod toriji

Mnogi ameriški listi označujejo Anglijo za "socialistično" državo s "socialistično vlado". Tudi v raznih debatah v senatu in v poslanski zbornici smo čuli take omembre.

Donald Ramsay, ki piše v politično glasilo dvajsetih železničarskih unij, pravi, da gre kapitalizmu "pod socializmom v Angliji kar dobro". Neki drugi poročevalci piše iz Londona, da je Anglija še vedno štiri petine kapitalistične in le eno petino "socialistična". Nobenemu kapitalistu podržavljenih obratov ni bila imovina zaplenjena temveč mu je bila plačana z bondi z jamčenimi obrestmi. To pomeni, da gredo dobički tudi po podržavljanju njemu kakor so mu šli prej in da delavci delajo zanjo, kot n. pr. v Zed. državah, kadar vlada v strahu pred stavko prevzame recimo železnice, premogovnike ali kar že.

Zelo se je svet radoval zmage delavske stranke v veri, da bo z njenim triumfom konec angleške imperialistične politike po svetu.

Zgodilo pa se je ravno narobe. Ernest Bevin jo vodi boljše kot pa sta jo njegova prednika Anthony Eden in Winston Churchill. To priznavata, čeprav ne vselej tako, da ju bi veselilo.

Noben torijska vlada ne bi mogla igrati n. pr. v vprašanju Palestine bolj reakcionarno, protijudsko politiko kot jo vodi sedanja Attleejeva-Bevinova vlada. Bila je Anglija, ki je že med prvo svetovno vojno obljudila Palestino Židom in čim so zaveznički zmagali, so si Palestino podvrgli Angleži za svoj protektorat. Utrdili so si svoje posesti na bližnjem vzhodu, zgradili si oljnove (oil pipes) in poleg nad Egiptom zavladali tudi nad Irakom in Trans Jordanom. Podpirajo fevdalne arabske mogotce in pridobili so Zed. države, da delajo isto, ne v korist arabskega ljudstva temveč v interesu anglo-ameriškega imperializma.

To je Anglija, ki se šteje za vzor demokracije. A pri tem pozabila, da ima dinastijo, aristokracijo, zbornico lordov, da je to še vedno država veleposestnikov in industrialnih baronov. Attlee in Bevin torej nista prispevala k graditvi socializma še nič drugače kot da sta podržavila bankrotirano premogovniško industrijo in pa železnicu. V diplomaciji je ostala na vrhuncu stare aristokracije. V Grčiji Anglija podpira reakcionarne rojaliste, kot jih je Churchill. In nikjer na svetu ne podpira Anglija takega gibanja, ki res hoče v socializem. Ni čudno, da je ameriški kapitalizem z angleškim "socializmom" povsem zadovoljen.

Romunski Mihail se ženi in zabavlja

Bivši romunski kralj Mihail Hohenzolern bi rad nazaj na prestol. To željo je izrazil pred tedni na svojem obisku pri Trumanu. In Harry je dejal, da se to kaj lahko zgodi. Enako upanje je vili v Mihaila tudi Winston Churchill.

Medtem pa je nova Romunija na delu za iztrebile starega reda, v katerem je Mihail očes postal multimilijonar ne da bi kdaj kaj koristnega delal. In mladi Mihail, ki tudi ni rabil ne svoje glave in ne si napravil žuljev na roki, je posedoval šestnajst grščin z gozdovi okrog njih, ki so mu služili za lovsko zabavo. In imel je 400,000 akrov zemlje, 143 gradov in posestev, ogromno draguljev in vlog v zlatu.

Zato sedaj lahko še vedno po kraljevsko živi. Potuje po svetu, biva v najdražjih hotelih in vilah in s seboj ima spremstvo kot je še vedno kralj.

Njegova nevesta Ana Bourbon-Parma je šla v Atene, da se poročita. Mihail je nečak grškega kralja Paula, ki ga ščitijo ameriški bajonetni in yzdržujejo ga ameriški dolarji.

Tu pa se pod Trumanovo propagando gnjavimo, da rešujemo Grčijo pred komunizmom. Ravno nasprotno, čedalje več pristašev ima komunizem v Grčiji. Kajti naše sorte demokracijo — saj tisto, ki jo Grkovi vsiljujemo, oni ne smatrajo za demokracijo. In zato se civilna vojna nadaljuje, Mihail in kralj Paul pa živita v dvornem sijaju, ker ju ščiti Trumanova doktrina in ameriški militarizem.

Nasprotniki Slovenskega ameriškega narodnega sveta se veseli — a čemu?

V justičnem oddelku in v drugih merodajnih uradih zvezne vlade je SANS zaznamovan za "sopotniško", morda celo za prekučuso, ali za "subversive" organizacijo. In z njim vred nekaterih drugih jugoslovenskih skupin, ki se trudijo pomagati Južnoslaviji v blagostanje.

Angleški listi so seznam teh dodatnih organizacij, ki so na črni listi, priobčili 28. in 29. maja. Iz angleškega tiska so to vest z vodstvo objavili vsi tisti listi, ki žele propad vseh dežel v takozvanem sovjetskem bloku.

Ampak če bi tisti, ki se radujejo rajše nekoliko preudarili, bi mogli brez vsake težave ugotoviti, da to, kar so oblasti storile SANSu, nekega dne lahko doleti tudi njih.

SANS je bil podpornik politike pokojnega Roosevelta od vsega začetka. In SANSovi člani so bili na strani zaveznikov od kar se je pričela vojna, torej ne šele od junija 1941, kot skušajo klevetati njegovi nasprotniki.

SANS je pomagal vladi in naporom ameriškega ljudstva kolikor je bilo v njegovih močeh. Ob vsaki priložnosti je naglašal, da je za Rooseveltov program in ga tudi širil in agitiral zanj.

Mar je to sedaj greh?

Roosevelt je umrl in umrl je new deal in umrl je še marsikaj drugega, kar je on propagiral. Po njegovi smrti je nastala v

Petolizmštvo največje zlo za 'navažnega človeka'

(From Industrial Worker.)

ČLOVEK IMA MNOGO SLABIH LASTNOSTI. Ena najgrših je prilizovanje in petolizmštvo. Koliko lagijo bi bile upornikom, ako bi kronani in nekronani kralji ne imeli skozi vso našo dolgo zgodovino na svoji strani klečeplačev, izdajale sv. hlapcev za hlapce rojene, in rablje, ki so pravljeni na povelje svojih gospodarjev ubijati tudi lastne brate.

Ce ne bi bilo klečeplačev, prilijanje sev v petoliznikov, bi ne bilo treba nobene stavke in nobene vojne razen tiste, ki bi gradila svetovni mir in izobilje za vse. Toda ogromen del človeštva je utopljen v neznanju, vzgojen za suženjstvo in zato knamo po svetu ekonomsko in moralno smetišče namesto resnično civilizacijo.

Delavstvo v Ameriki — nadaljni industrijski spori

(Pet od devetih članov o zgodovini delavskega gibanja. Snov in podatki iz materiala, ki ga je zbral Delavski oddelek.)

Tekom leta 1890 in v dobi do prictka novega stoletja, so se unije dobro vkoreninile v ameriško industrijo. Vendar pa so pri tem najetele na ostro opozicijo od strani velikih korporacij. Te korporacije so se formirale v času civilne vojne in v dobi, ki ji je sledila. Cilj jim je bil razvoj ameriške industrije in bogatih virov premoga, železa, bakra, petroleja itd. Okrog l. 1890 so velike korporacije dominale ekonomsko življenje in tudi politično življenje te dežele. Proti unijam so torej vodile krepak odpor in posledica je bila pravcate industrialna vojna.

Izmed krvavih konfliktov v letih 1890-ih sta izrazila posebno dva. Prvi — v l. 1892 med unjiko zvezo železničarjev in jeklarskih delavcev Carnegie Steel korporacije v Homestead, Pa. Spor se je pletel okrog nameravanega znicanja plač in svojimi železničarji in železniški promet je bil paraliziran. Sledilo je izpostavljanje sodne preprovedi proti stavkarjem in uniji na podlagi oviranja pošte Zed. držav. Tej preprovedi so sledili nemiri in predsednik Cleveland je posiljal čete nad stavkarje. V tej stavki je 25 oseb izgubilo življenje in mnogo je bilo ranjenih. Stvar pa je segla to pot daleč in oponirila javnost na delavake probleme, ki so postali predmet narodne politike. Nazivlje dejstvu, da so bila vprašanja sporov med delavstvom in podjetništvom zanesena v politiko dobre, so korporacije še vedno nadaljevale svojo borbo proti organiziranemu delavstvu. Toda čimborj so delavstvu razbijali stavke, tembolj so rasle unije in je rasio članstvo. V letih 1900 do 1904 je naraslo članstvo AFL ed pol do dva in poi milijona članov. Najvažnejši del priključenih unij so tvorile štiri bratovščine železničarjev. Do tedaj je bil tudi že izvojen 8-urnik, višje plače in pogodbne kolektivne pogajanja z delodajalcem.

Common Council.

Ameriška delavska federacija je imela svoje boje z organizacijskimi političnimi ciljimi — Socialistično delavsko stranko (ust. 1877); Socialistično stranko (ust. 1900); in IWW (ust. 1905). IWW (Industrial Workers of the World) je vključevala delavske in politične skupine ter je označevala revolucionarne doktrine in kot organizacija tega kova skušala pridobiti v svoje vrste velike množice neizurjenih delavcev. Nekaj časa je uspeval v predelu žitnih polj, v majnah, gozdnih taboriščih, v predrilnicah itd., a že po l. 1913 je pričelo to gibanje pešati, vendar do gotove meje obstaja še danes. Ko je vstopila Amerika v vojno l. 1917, je povečana industrijska proizvodnja razširila tudi delavske unije. Samuel Gompers je bil imenovan za načelnika vojnega odbora za odnos z delavstvom. S tem je delavstvo prvič dobilo od vladne pravice organiziranja in kolektivnega pogajanja z delodajalcem.

Večno zborovanje Prosvetne matice bo v nedeljo 13. junija v Milwaukeeju

V nedeljo 13. junija se bo vršilo zelo važno zborovanje Konferenčne organizacije Prosvetne matice za severni Illinois in Wisconsin in sicer v Milwaukeeju v Reberšnikovi dvorani, 539 So. 6th St. Pričetek ob 9:30 dopoldne.

Kakor je dozajmo znano iz prijav zastopnikov in zastopnic bo zborovanje zelo reprezentativno. Na dnevnem redu bo razprava o tretji politični stranki in o letosnjem predsedniški kampanji in jesenskih volitvah, katere bodo najbolj važne v zgodovini Amerike, kar se tiče slovenških narodov in njih preselejencev in se važnejše bo vprašanje ali bodo narodi živeli v miru in v prijateljskem sodelovanju ali pa bomo vedno živeli v strahu "kdaj izbruhne tretja svetovna vojna, da uniči nas in civilizacijo".

Samo ta predmet razprave je toliko vreden, da ga je vredno iščiši in kdor le more naj se udeleži zborovanja in sledi razpravam. Vsakdo je dobrodošel.

Na dnevnem redu bodo tudi razprave o naših lastnih problemih, katerih je mnogo. Podana bodo tudi poročila iz različnih naselbin o društvenih, kulturnih, političnih in drugih aktivnostih.

O zadnjem zborovanju stvari, ki niso prav nič zaostajale za dnevi vojnih strahov. Vzdržali pa so junashko vse napore in preizkušnje.

Za zborovalec bo pripravila kobilis Mrs. Rebernišek. Torej pride ob času in se prijavite za svidenje v nedeljo 13. junija v Milwaukeeju.

Louis Zerk, čajnik Konference.

Obnovljanje Stalingrada, v katerem je bila nemška sila prvič tepera

Ogromna nacijska ofenziva na vzhod je bila ustavljena eni največjih bitk v drugi svetovni vojni. Svoj konec je doživel v Stalingradu in okolici. Sovjetska armada se je borila z nadčloveškimi napori, da je zaobrnila Nemce nazaj proti rajhu.

Na bojišču pa je ostalo na tisočih trupel in tudi gromota skozi, ki je bila ogromna. In kakor so se prej borili za poraz sovražnika, tako se sedaj trudijo pri obnavljaju svojega mesta.

Ce prideš v sredino del Stalingrada, da se je povečala v letu dni za 70 odstotkov, dočim je proizvodnja valjenega železa in pločevine naraščala do 32 odstotkov. L. 1950. bo tvornice v Stalingradu izdelala miličon ton železa in 60 tisoč ton vratilnega železa.

V severnem delu mesta obravljajo tri velike tvornice: Rdeči oktober, Barikade in znana stalingradska tvornica za traktorje.

V zadnjih štirih letih so bila v Stalingradu obnovljena industrijska podjetja, ki zavzemajo prostor 900 tisoč kvadratnih metrov in približno 100000 delavcev. Danes ima Stalingrad okrog 800 tisoč prebivalcev.

Lansko leto so obnovili 110.000 četrtih metrov stanovanjskih zgrad, zgradili deset šolskih poslopij in več tvornic za industrijsko prehrano. V sredini mesta so odprli gledališče, fizikalno-terapevtski zavod, pedagoški inštitut ter več drugih kulturnih ustanov. Poleg tega obravljajo v mestu žaga, kombinat za izdelovanje tipiziranih hiš, tvornica za konserve, ki je največja v ruski federaciji, tvornica obuvala, konfekcije in druge tvornice, ki oskrbujejo prebivalstvo s predmeti široke potrošnje.

Največji vtič napravi prostor, kjer stoji tri ogromne tvornice, obdane z delavskimi naselji. Dimniki tvornice, železniški tiri, nova delavska naselja, sole in parki — to je zunanjina slike tega mestnega dela.

Veliki nemški vojni aparati, ki je krenil proti Rusiji l. 1941 na 3000 km dolgi fronti, je obrnil glavnino svojih sil na jesen drugega leta vojne proti Sovjetski zvezi proti Volgi in Bakuju. V južnem in srednjem delu Stalingrada so Nemci zbrali sto topniških polkov, elitne strelske divizije, tisoče tankov in borbenih letal za učenje stalingradskega tvornišča v severnem delu mesta. Se danes imenuje Mamajev kurgan na severu Stalingrada "Železen hrib". Ta kraj je natpan z ostanki granatnih izstrelov. Prostор okrog tvornice "Rdeči oktober" je bil pod takšno točo bobnega ognja, da ni ostal kamen na kamnu. S topniškim ognjem so bile uničene v tem delu mesta vse zgradbe.

V tvorniščem delu Stalingrada je danes več hiš kakor razvalin. To je velika zmaga. Pred štirimi leti se je tod vodila bora. Nemci so vse uničili.

Inženir tvornice Pijazov je rek: "Ko sem prišel semkaj, sem komaj odkril kokiček, ki je bil vreden obnovitve. Tri dni za menoj so prišli delavci — pet mož Začeli smo razkopalati razvaline. Vsak dan smo odkrali v ruševinah okrog 100 nerazpočetnih granat in kakšnih pet do deset min, ki smo jih uporabili pri razstreljevanju ostankov, ki smo jih morali porušiti. Nato smo odkrali prvi stroj. Bil je razbit. Toda prave ovire so se pojavile šele pozneje — pozimi, ko smo začeli montirati stroje. Ni bilo se stoprov, stroji pa so že delali. Neprestano smo morali odstranjevati led, ki se je tvoril na njih."

Po prvem večjem čiščenju razvalin so traktorji odpeljali nad 5 tisoč vagonov o

PRIPOVEDNI DEL

VLADIMIR NAZOR:

NOVELE

BOŠKARINA

(Nadaljevanje.)

— Na Učko te bom popeljal, kjer plešejo vite, v mladeniča naj te spremene.

— Dovolj sem živel.

— V Benetke te bom ponešel, da jih boš videl; zlato uro ti bom podaril; zelišče ti bom dal, pa ti bo Barbara rodila sina.

— Ne, nič drugega nočem, kakor prvo nagrado za Boškarino! Čast naj mi vrnejo in poštenje!

— Toda prav tega ne morem storiti. Tvoja krava je ničvrečna.

— V mesto me popelji! Bom videl poverjenstvo in Boškarini! — kriči kmet in suva volkodlaka z nogo v hrbot.

Pošast leti proti goram na zahodu.

4.

Siroka, okrogla kotlina leži pod botrom Zvanetom. Vrhovi gora naokrog so se z zombi zasadili v nebo.

— Doli, v mesto! — ukazuje kmet volkodlaku.

Vrhovi gora se dvigajo, omdava pa se spuščata v temo, ki je vedno bolj črna. Zvane gleda, kako se obroč planin zožuje nad njegovo glavo; ves v strahu vrešči: "V pekel me neseš" in bije z nogami volkodlaka, da bi znotra poletel više. Poslušna pošast je obstala in začela drugače veslati z nogami, toda prav tisti trenutek se je zaslišal čuden glas. Od spodaj, iz velike globine, s hribom naokrog ali iz zemeljske notranjščine je slišati močno mukanje, kakor klic se razlega po dolini. Neviden val je zaplansnil ob stene prepada; toliko da me slišiš, kako se trgajo nitke tkiva noči.

— Boškarina! — vpije kmet in naganja volkodlaka znova proti dnu kotline.

Okrug trdnjave nad prepadom se je zgrbilo mestec. Ulice, ceste iz sosednjih krajev, poti in vasi in steze iz senic se kači napete niti suanca iztekajo na dvorišče pred trdnjavom. Boru Zvanetu se zdi, da gleda pajkovo mrežo: trdnjava-pajk stoji vsa črna na sredi, hiše, senice in kolibice so pa kot ugrabljeni pleni, ponekod že izsesani, drugod še zamotan v pajčevino.

Pajek-trdnjava bedi v noči.

Njegov hrbot moli proti nebu, z očmi pa razsvetljuje vrh ob prepadu.

Stirje tovarisi sedijo za mizo pod balkonom. Člani poverjenstva za nagrajanje bikov in molznih krav se gostijo nočoj pri šjor Momolu, ki je ves srečen, da je njegova krava Roša dobila danes prvo nagrado. Gospod prisrednik deželnega odbora, župan in živinodravnik omenjajo tisto gusnuso kravo, ki jo je davnal neki kmetič pred poverjenstvo v splošno pohujšanje in

zasmeh.

— Tale krava, gospodje moji — pravi župan — je prava podoba gospodarske moći tega naroda.

Zivinodravnik sreba refosk in pripoveduje:

— Gospod Momolo je kupil od kmeta Grbljine smešno kraljevo, same da bi pomagal težaku.

Gostje hvalijo in slavijo gospodarja, ta pa nazdravijo prisredniku. Kar pleše od sreče, ker mu celo priznajo, da je človek, ki se žrtvuje za siromake.

Šjor Momolo je obmolknil, kozarci so zadnjikrat zazvenčali in gospodje so vstali.

Tisti trenutek pa so zaslišali hrup pred vrtno ograjo.

— Počakajte me! — vpije nekdo, ki sedi na hrbtu živali, ki je gospodje ne morejo dobro razločiti, toda po vsem videzu je boli podobna psu kakor konju.

S tiste živali, ki se boj svetlobe in se umika nazaj, je stopil nekdo, se zagnal proti plotu, ga preskočil in planil pred mizo.

— Ti si, boter Zvane? — pravi šjor Momolo.

Boter Zvane Grbljina s skutarno brado, krvavim nosom, prašan in čudno oblečen, mežika z očmi, stika z rokami po žepih, potegne na dan nekaj kron in jih zažene na mizo.

— Zvane, ali si pijan, ali nor?

— Ne pijan, ne nor, šjor Momolo! Prišel sem, da mi daste nagrado in da mi vrnete Boškarino.

— Che selvaggio! (Divjak) Che baraba! — se čudijo gospodje.

— Toda človek božji — miri kmetič šjor Momolo — nagradu je dobila moja Roša, Boškarino si mi pa prodal.

— Da je njenova Roša dobila prvo nagrado? To ne gre, gospod; to ni prav! Da oni dobijo vse tiste denarje, jaz pa nič? So spodbujala vzgojo v pravcu tose morda oni trudili s svojo Rošo, kakor sem se jaz, nesrečnež, z Boškarino? Prvo in prvo, oni so kupili to kravo v tuji deželi, Boškarina pa je naša domača žival; vrgla jo je Belusa, ki jo je kupil moj pokojni oče v Porečini. Oni imajo lep hlev in kolikor hočejo sena in hlapcev, ki skrbijo za živilo; in za zdravila lahko dajo, če živila zbole; in kakor koli si lahko pomagajo, kadar nastopi poleti suša in pozimi hud mraz — jaz, kaj naj pa jaz počнем, ubožec, kadar je žival lačna, žejna in bolna? Zakaj naj bi vedno dobivali nagrado oni, ki so bogati in imajo vsega? Oni ne vedo, da sva jaz in moja Barbara trpela večkrat lakoto in žejo, same da name Boškarina ne bi poginila. Ne vedo, kako se trudila radi nje, ko sva iskala scno, travo in vodo. Posluša sva se, samo da bi se zdebelila — a oni, šjor Momolo, kaj

so storili za svojo Rošo? Prav nič! Tudi mi, kmetje, smo redili živilo, ki so jo oni pripeljali iz tuje dežele... Ni je krave na svetu, kakor je moja Boškarina; zato pripada prva nagrada meni, ne pa njim. Po pravici delajte; prvo nagrado mi dajte, ali mi pa vsaj kravo vrnite — kaj mi bo ta miločina!

Tako je govoril boter Zvane, s srcem na dlani in ves rdeč v obráz.

Gospodje so se samo čudili. Prisrednik je zahteval, naj Momolovi služe vrženje predzreza ven; župan je ukazoval, naj poklicajo stražnika, ker je kmet prišel v naravnem.

— Dragi moj boter Zvane, vsi tiše gospodje so zjutraj videli vašo Boškarino. To ni več krava. Saj bo zdaj zdaj poginila — je dejal šjor Momolo.

Pri teh besedah pa je kmet skoraj podvijal. Njegova krava da bo poginila? Ta žalitev ga peče; ne more je preboleti. Kaj so gospodje res dobro videli njegovo kravo? Hlapci naj zdaj priznajo iz šjor Momolove hleva Rošo in Boškarino, gospodje naj si ju pozorno ogledajo, mleko na juri pokusijo, potem naj pa razsodijo, katera izmed njiju boj zasluzi nagrado.

— Ta človek je nor! — je dejal prisrednik. — Dajte, pošalimo se z njim, dokler ne pridejo stražniki. Priženite kravi!

Šjor Momolo ta želja gospoda prisrednika ni bila povšeči, toda gostje so začeli plaskati in gospodar je moral pomigniti hlapcem.

Hlevi so bili takoj za hišo. Ni trajalo dolgo in prgnali so obe kravi pred gospode.

— Oh, živalica moja, Boškarina zlata! — je zavpil kmet, planil h kravi in jo začel poljubljati na oči in na čelo.

Gospodje so se zasmehali.

In res, zraven čiste in debele šjor Momolove krave je bila Boškarina videti gusnusa, mršava in starejša, kakor je bila v resnicu.

Joseph Mihelič, East Helena, Montana, je poslal eno obnovitveno naročnino in \$1 v tiskovni sklad.

— Kmetič, s prstom ji prestej rebra! Gotovo ji katero manjka.

— Zakaj si dovolil, da so ji psi odgrizli rep?

— Stavim, da bi šjor Momolovi hlapci lahko prežgali hlod na njenem hrbtu.

Gospodje so se vedno bolj strupeno norčevali iz Boškarine, iz kmetovih oči pa so tekle sozile.

— Boste videli! — vpije Zvane; spustil se je na kolena, prijet kravo za vime.

— Nikar je ne vleci, revice!

Kmetič ne posluša več zbadnja gospodov; zraven krave kleči, nekaj ji govori, iz dlanmi ji gladi vime, potem jo prime za seške in začne molzti.

Boškarina se ne premakne; mirno in blago gleda gospode. Njeno vime je ob dotiku Zvanetovih dlani postalo okroglo in napihnjeno. Seski so v kmetičevih pesteh nabrekli; in dva mlečna curka sta brizgnila iz njih.

— Per Dio! Nekaj je pa le kanilo.

— In to je vse, kmetič. Nikar se ne trudi!

Toda iz vimebrizgajo vedno debelejši in močnejši mlečni curki. Mleko dela jamice na tleh, se peni in šumi; s kamenja je brizgnilo in oškropilo obraz gospoda prisrednika, ki se je pognil, da bi bolje videl in slišal. (Dalje prihodnjic.)

— Per Dio! Nekaj je pa le kanilo.

— In to je vse, kmetič. Nikar se ne trudi!

Toda iz vimebrizgajo vedno debelejši in močnejši mlečni curki. Mleko dela jamice na tleh, se peni in šumi; s kamenja je brizgnilo in oškropilo obraz gospoda prisrednika, ki se je pognil, da bi bolje videl in slišal. (Dalje prihodnjic.)

Toda iz vimebrizgajo vedno debelejši in močnejši mlečni curki. Mleko dela jamice na tleh, se peni in šumi; s kamenja je brizgnilo in oškropilo obraz gospoda prisrednika, ki se je pognil, da bi bolje videl in slišal. (Dalje prihodnjic.)

Toda iz vimebrizgajo vedno debelejši in močnejši mlečni curki. Mleko dela jamice na tleh, se peni in šumi; s kamenja je brizgnilo in oškropilo obraz gospoda prisrednika, ki se je pognil, da bi bolje videl in slišal. (Dalje prihodnjic.)

Toda iz vimebrizgajo vedno debelejši in močnejši mlečni curki. Mleko dela jamice na tleh, se peni in šumi; s kamenja je brizgnilo in oškropilo obraz gospoda prisrednika, ki se je pognil, da bi bolje videl in slišal. (Dalje prihodnjic.)

Toda iz vimebrizgajo vedno debelejši in močnejši mlečni curki. Mleko dela jamice na tleh, se peni in šumi; s kamenja je brizgnilo in oškropilo obraz gospoda prisrednika, ki se je pognil, da bi bolje videl in slišal. (Dalje prihodnjic.)

Toda iz vimebrizgajo vedno debelejši in močnejši mlečni curki. Mleko dela jamice na tleh, se peni in šumi; s kamenja je brizgnilo in oškropilo obraz gospoda prisrednika, ki se je pognil, da bi bolje videl in slišal. (Dalje prihodnjic.)

Toda iz vimebrizgajo vedno debelejši in močnejši mlečni curki. Mleko dela jamice na tleh, se peni in šumi; s kamenja je brizgnilo in oškropilo obraz gospoda prisrednika, ki se je pognil, da bi bolje videl in slišal. (Dalje prihodnjic.)

Toda iz vimebrizgajo vedno debelejši in močnejši mlečni curki. Mleko dela jamice na tleh, se peni in šumi; s kamenja je brizgnilo in oškropilo obraz gospoda prisrednika, ki se je pognil, da bi bolje videl in slišal. (Dalje prihodnjic.)

Toda iz vimebrizgajo vedno debelejši in močnejši mlečni curki. Mleko dela jamice na tleh, se peni in šumi; s kamenja je brizgnilo in oškropilo obraz gospoda prisrednika, ki se je pognil, da bi bolje videl in slišal. (Dalje prihodnjic.)

Toda iz vimebrizgajo vedno debelejši in močnejši mlečni curki. Mleko dela jamice na tleh, se peni in šumi; s kamenja je brizgnilo in oškropilo obraz gospoda prisrednika, ki se je pognil, da bi bolje videl in slišal. (Dalje prihodnjic.)

Toda iz vimebrizgajo vedno debelejši in močnejši mlečni curki. Mleko dela jamice na tleh, se peni in šumi; s kamenja je brizgnilo in oškropilo obraz gospoda prisrednika, ki se je pognil, da bi bolje videl in slišal. (Dalje prihodnjic.)

Toda iz vimebrizgajo vedno debelejši in močnejši mlečni curki. Mleko dela jamice na tleh, se peni in šumi; s kamenja je brizgnilo in oškropilo obraz gospoda prisrednika, ki se je pognil, da bi bolje videl in slišal. (Dalje prihodnjic.)

Toda iz vimebrizgajo vedno debelejši in močnejši mlečni curki. Mleko dela jamice na tleh, se peni in šumi; s kamenja je brizgnilo in oškropilo obraz gospoda prisrednika, ki se je pognil, da bi bolje videl in slišal. (Dalje prihodnjic.)

Toda iz vimebrizgajo vedno debelejši in močnejši mlečni curki. Mleko dela jamice na tleh, se peni in šumi; s kamenja je brizgnilo in oškropilo obraz gospoda prisrednika, ki se je pognil, da bi bolje videl in slišal. (Dalje prihodnjic.)

Toda iz vimebrizgajo vedno debelejši in močnejši mlečni curki. Mleko dela jamice na tleh, se peni in šumi; s kamenja je brizgnilo in oškropilo obraz gospoda prisrednika, ki se je pognil, da bi bolje videl in slišal. (Dalje prihodnjic.)

Toda iz vimebrizgajo vedno debelejši in močnejši mlečni curki. Mleko dela jamice na tleh, se peni in šumi; s kamenja je brizgnilo in oškropilo obraz gospoda prisrednika, ki se je pognil, da bi bolje videl in slišal. (Dalje prihodnjic.)

Toda iz vimebrizgajo vedno debelejši in močnejši mlečni curki. Mleko dela jamice na tleh, se peni in šumi; s kamenja je brizgnilo in oškropilo obraz gospoda prisrednika, ki se je pognil, da bi bolje videl in slišal. (Dalje prihodnjic.)

Toda iz vimebrizgajo vedno debelejši in močnejši mlečni curki. Mleko dela jamice na tleh, se peni in šumi; s kamenja je brizgnilo in oškropilo obraz gospoda prisrednika, ki se je pognil, da bi bolje videl in slišal. (Dalje prihodnjic.)

Toda iz vimebrizgajo vedno debelejši in močnejši mlečni curki. Mleko dela jamice na tleh, se peni in šumi; s kamenja je brizgnilo in oškropilo obraz gospoda prisrednika, ki se je pognil, da bi bolje videl in slišal. (Dalje prihodnjic.)

Toda iz vimebrizgajo vedno debelejši in močnejši mlečni curki. Mleko dela jamice na tleh, se peni in šumi; s kamenja je brizgnilo in oškropilo obraz gospoda prisrednika, ki se je pognil, da bi bolje videl in slišal. (Dalje prihodnjic.)

Toda iz vimebrizgajo vedno debelejši in močnejši mlečni curki. Mleko

★ ★ KRITIČNA MNENJA, POREČILA IN RAZPRAVE ★ ★

KOMENTARJI

(Nedeljevanje s 1. strani.)

ca, ali pa kak ameriški multimilijonar, da će nimaš kruha, pa je potico, se to lahko reče. In tudi kako politično gibanje lahko prepovali. Ampak pesledice niso bile še nikoli v korist tistem, ki so se norčevali iz bednih. To posebno dobro vedo potomci francoskega, ruskega, habsburškega in raznih drugih davorov po svetu. In enaka usoda čaka tudi grške rojaliste, čim jih neha vzdržavati ameriška republika...

Člankar v "A. D." je o Titu nedvomno napačno poučen, ko trdi, da so ameriško javnost osleparili z njim. Kdo? Mar ni bil Winston Churchill tisti, ki ga je v parlamentu ne samo enkrat pač pa čestokrat poveljeval? In mar ni tudi Roosevelt imel zanj priznalne besede? Seveda! Ampak to je bilo takrat. To se pravi, v tistih časih, ko je zaveznikom silno prijalo, da Jugoslavija, vzliz svojemu porazu, prizadeva pod novim vodstvom osišču toliko težav in izgub. Zamejna vlada v Londonu je živila udobno — vlada osvobodilne fronte pa v borbi in v vse sorte težavah. Tito je sedaj kajpada lepo oblecen, tituliran, ima kolajne in živi v palači. Toda predno je vse to dobil, se je boril in riskiral sebe prav tako kakor so se izpostavljali nevernostim v borbi za svobodo njegovi tovariši. Peter v Londonu pa si je zmeraj tako pomagal, da eksplozij nemških bomb niti slišal ni. In noben član njegove vlade ni šel v borbo, razen par izmed njih šele proti koncu vojne.

Člankarji begunci pripovedujejo o pomanjkanju svobode v Jugoslaviji. Vse je diktatura, nič svobode tiska, ničesar, kar bi smel svobodno početi po svoji vesti. Ponavljamo: tak je proces v vsaki deželi, ki gre skozi preobrat. Težavno je za mnoge — trpe čestokrat tudi pravčini — ampak ko se bo proces dovršil in postane vse mirno v dušah ljudi, pa bo drugače.

Henry Wallace je osebnost, ki jo radio in tisk ne moreta ignorirati. Poskusila sta, pa ne gre. A se nadjejata, da bo zanj v radiu in v časopisu manj in manj časa in prostora. Svoje upanje gradita na pesek.

"Demokracija" je v sedanji dobi zares skrajno zlorabljenja beseda. To potrjuje tudi dr. Miha Krek, ki se v Ameriki duša zanjo, a ko je bil v vladu, pa je ni poznal, ne priznal, ne je dovolil.

Florence Paton je prva ženska v zgodovini Anglie, ki je 31. maja predsedovala parlamentu. V poslansko zbornico je bila izvoljena na listi delavskih stranke. Pravijo, da je sejo dobro vodila. Lahko bi poročevalci še dodali, da so ženske na Angleškem tudi v delavskem "gib" dom bi se rad prikupil. Zato je

ju le malo upoštevane in kolikor jih je v zbornici in v drugih političnih uradilih, so si jih same priborile.

Henry A. Wallace je imel nedavno shod pred Američani španskega porekla v Denverju in nekaj tednov prej v Los Angelesu. Govoril je udeležencem v španščini in deloma v angleščini. Pravi, da je bila naša dežela Mehikancem vzdno nepristojna, nepravčina in to je posebno poudaril na shodu v Los Angelesu. Vseeno — dasi ravno tako govor kakor misli, in da kritizira našo notranjo in vnašnjo politiko, za komuniste si ga niti kongresni odbor za poseljanje protiameričkih aktivnosti ne upa označiti. A zmerja pa ga propagandna mašina obh strank, češ, da je orodje komunistov. In tudi Norman Thomas si ga privošči.

Volitve na Bavarskem v razne občinske odbore so pokazale, da je levičarsko gibanje napredovalo. Ameriška okupacijska oblast podpira bavarsko krščansko-demokratsko stranko. V teh volitvah je nazadovala. Komunistična stranka je napredovala. L. 1946 je dobila krščansko-demokratska stranka 35-1% glasov. Dne 30. maja pa samo 18.5%. Največ glasov so dobili social-demokrati, a napredovalo so tudi skrajno reakcionalne, namreč naciske skupine. Torej se v Nemčiji ponavljajo nekaj sličnega kot se je v njeni politiki godilo po prvi svetovni vojni. Ako so Francozi radi tega res v skrbih, imajo vzrok. In če se jeze nad ameriško vnanjo politiko, ki hoče Nemčiji spremeniti v nov arzenal, se totego po pravici. Ampak radi Marshallovega plana bodo potustili in se togotil šele kdaj pozneje — na primer takrat ko bo že prepozno.

Krščanske cerkve zastopane v Jeruzalemu, so izdalé spomenico, v kateri dolže Zide vse sorte nekrščanskih stvari. Namreč, da so si napravili trdnjave v starodavnih krščanskih svetliščih ter jih s tem izpostavili Arabcem, ki napadajo Zide kjerkoli jih morejo. Cudno je, kako se je moglo vsem krščanskim veram, pa muslimanski in židovski dogoditi, da so si napovedale vojno baš v Palestini, ki je za vse "sveta dežela"? In pa neutralnost v nebesih, polomljada v Washingtonu in dvobraznost Anglie. Arabci — zviti mešetari, misijo, da bodo zmagali v tej vojni, ker tako Anglia hoče. Zidje še upajo na ameriško pomoč. Sovjetska unija pa obojim zatrjuje, da so izigravani v imperialistične pamene oljnih in raznih drugih interesov. Venecija pa je Sovjet. unija v tej vojni, ker tako Anglia hoče. Obiti so župani na skoro sleherni priredebi. In le malokrat na taki, da ne bi bil zaposlen.

Ko so na ulici St. Clair ustavili Slovenski narodni dom, je bil tam skoro ob vsaki uri tudi Ludvik Medvešek. Bil je mnogo let tajnik tega doma in ob enem tajnik društva Naprej št. 5 SNPJ. Tajnikovanje je vrnil v takozvanem starem poslopju SND. Vrh tega je Ludvik Medvešek sprejemal razna druga takaka odborniška meseč, ki ti nalačajo delo in nimač zase nikoli nobenega časa.

Sedaj se je odločil, da je general zadost in da mora preživeti svoja preostala leta pri tistem delu svoje družine, ki je tam ostala.

Nedvomno bo lahko svoje bogate skušnje uporabil tudi tam, ker da bi kar mirno sedel, tega Ludvik tudi tam ne bo mogel.

Ob priliki omenjenega poslovilnega večera je govoril predsednik Slovenskega narodnega doma, Janko N. Rogelj. Prav je, da se ga je spomnil dom, ki je slovensko naselino toliko uveljavil in ki je v ponos vsem ameriškim Slovencem.

Milijard za izdelovanje atomskih bomb se nam ne zdi škoda. A čemu kongres tako varčuje kadar se gre za graditev jezov?

O. odgovor je zelo enostaven. Kongresniki in senatorji poudarjajo, da zvezna vlada ne sme siliti v zelinik, kateremu pravimo "private enterprise".

en dan naklonjen Zidom, drugi dan pa poda kako izjavo Arabcem v uteho. Temu si niti v Beli hiši ne upajo reči "demokracija", čeprav Voice of America trdi, da vse, kar naša vlada počne, je za demokracijo doma in po svetu.

Italija je že pričela dobivati žito po novem Marshallovem načrtu. Prva ladja, natrpana z ameriškim žitom, je despala v Genovo 31. maja. Ampak ni bila prva. Kajti po vojni je dobila Italija že 771 žitnih pošiljatev. Ne. Pravilno rečeno, toliko jih je dobila od kar je bila UNRRA ukinjena. v sosedni Jugoslaviji pa si morajo ljudje sami pomagati kolikor najboljše si vedo in znajo. In če jim bo letina letos priznana, njeni prebivalci ne bodo lačni.

V Vanportu, tik Portlanda v Oregonu so koncem maja imeli silno povodenje. Udrli se je umetni jez ob reki Columbia, ki je prepavil mesto. Po radiu so vpili, da je to največja povodna katastrofa, kar jih poznamo v tej deželi in sploh širili so vse sorte gorostasne vesti, kot je običaj v ameriškem komercialnem radiu in tisku. Povodenj je bila res velika in dobro bo, ako kak kongresnik preiše kontraktorje, ki so zgradili jezove. Ampak da bi utonilo tisoče in tisoči ljudi, kakor so upili prva dva dni katastrofe, to so oglašali le radi senzacije, vmes pa seveda oglašali razne čokolade, mila, zobne pače itd.

Vodil si ga na skoro sleherni priredebi. In le malokrat na taki, da ne bi bil zaposlen.

Ko so na ulici St. Clair ustavili Slovenski narodni dom, je bil tam skoro ob vsaki uri tudi Ludvik Medvešek. Bil je mnogo let tajnik tega doma in ob enem tajnik društva Naprej št. 5 SNPJ. Tajnikovanje je vrnil v takozvanem starem poslopju SND. Vrh tega je Ludvik Medvešek sprejemal razna druga takaka odborniška meseč, ki ti nalačajo delo in nimač zase nikoli nobenega časa.

Sedaj se je odločil, da je general zadost in da mora preživeti svoja preostala leta pri tistem delu svoje družine, ki je tam ostala.

Nedvomno bo lahko svoje bogate skušnje uporabil tudi tam, ker da bi kar mirno sedel, tega Ludvik tudi tam ne bo mogel.

Ob priliki omenjenega poslovilnega večera je govoril predsednik Slovenskega narodnega doma, Janko N. Rogelj. Prav je, da se ga je spomnil dom, ki je slovensko naselino toliko uveljavil in ki je v ponos vsem ameriškim Slovencem.

Milijard za izdelovanje atomskih bomb se nam ne zdi škoda. A čemu kongres tako varčuje kadar se gre za graditev jezov?

O. odgovor je zelo enostaven. Kongresniki in senatorji poudarjajo, da zvezna vlada ne sme siliti v zelinik, kateremu pravimo "private enterprise".

Nicesar ni groznejšega kakor gledati ignoranco v akciji.

Goethe.

BARETHINCIC & SON

POGREBNI ZAVOD

Tel. 20-301

424 Broad Street

JOHNSTOWN, PA.

• Pridobijavmo mu NOVIM naročnikov

• Obnavljajmo naročnino TOČNO čim potrebuje

• Agitirajmo med drugimi naročniki,

da store isto

• Prispevajmo v PROLETARČEV tiskovni sklad

in pripovedujmo to fidi drugim

• Oglašajmo v PROLETARCU priedbe društev

in druge stvari

• Naročajte slovenske in angleške knjige

iz PROLETARČeve knjižnice

• Poskrbite, da si naroči AMERIŠKI DRUŽINSKI KOLEDAR vsi listi, ki tega še niso storili

• Naročite KOLEDAR tudi svojcem v starem kraju

in enako PROLETARCA.

• Vsakdo naj stori za naš list kolikor more,

pa bomo vse težave zmagovali!

WILL WE NEVER LEARN?

hrepel vse svoje življenje v Ameriki, in jaz ti morem reči v imenu direktorja Slovenskega narodnega doma: "Srečno pot, veselo vrnitev in dosti srečnih in veselih dnik v rodni domovini. Prijatelji bomo mislili na te, nizli tudi ti, piši nam, prilike so, da se vrnemo tudi mi v ameriško domovino domače in rodne zemlje — Slovenije!"

Pozdravljen v imenu direktorja Slovenskega narodnega doma.

Govorilo je še mnogo drugih, med njimi člani SANSe, ki so baš dan prej zaključili svoje zborovanje. Louis Adamič je poslal pozdravno pismo, z izjavo, da mu radi pomanjkanja časa ni bilo mogoče priti osebno na ta poslovilni večer.

V imenu SNPJ je govoril Fred A. Vider. Ludvik Medvešek se je hamreč v SNPJ veliko udejstvoval.

Zelimo mu, da se bo ob prihodu v rodni kraj odpocil in potem delal naprej kakor je v Clevelandu.

ZAPUŠČENI OTOK SREDI ATLANTSKEGA OCEANA

Na pol poti med Rtem Dobrem in Buenos Airesom je majhno otoče, ki ga tvorijo trije otoki in nosi ime po portugalskem raziskovalcu Tristano da Cunha. To otoče ima edino zgodovino. Odkrito je bilo 1506. leta in takoj prepričeno svoji uroši vse do leta 1816. Včasih so se tu ustavljal morski roparji, ki so se zatekali v ta del Atlantskega oceana zato, ker se tukaj v miru uživali plodove svojih roparskih podvigov.

Ko so 1816. leta prepeljali na otok Sv. Helene Napoleonov, na Marsikatera opeko si ti izprosili.

In marsikatera opeka je tako vzdiana, kakor si Ti svetoval. Tvoje delo je očividno vzdiano v spomenik clevelandskemu slovenonovnemu prijatelju v zveznikov, ki jih ni bilo malo.

Tako je 1816. leta prišla na otok Tristana da Cunho majhna skupina britanskih vojakov in ga zasedla. Britanska ekspedicija je tu našla človeka, ki je bil edini ostanek nekdanjih morskih roparjev v sicer Italijana Tomasa Corria. Ta Corri je običajno mnogi pil in vnedno bežal v notranjost otoka, ter se nato vrnil s polnimi rokami zlata in dragocenih predmetov. Gotovo so v času pred britanskim okupacijom morski roparji imeli lep in gotovo zatočišče, kjer so lahko živel brezkrbno in veselo življeno. Po istih vrestih se je baje 1811. leta neki Jonatan Lambert proglašil za kralja tega otoka. Ob času angleške okupacije je bil otok zelo reven. Bil je popolnoma neobdelan, brez hiš in brez živali. Ostala dva otoka pa sta bila še bolj revna in pokrita samo s skalovjem brez vsakega znaka življenja. Majhna ekspedicija družba se je hranila večinoma s hrano, ki so jo dovozili in še pozneje je začela pridelovati krompir in redko žival. Toda okupacija je trajala malo časa in že pred Napoleonovim smrtjo je angleška vlada odpoklicala maloštevilno vojsko. Nekaj vojakov te ekspedicije angleške družbe je zaprosilo angleško vlado, da jim dovoli ostati na otoku. Vlada je pristala na to in istočasno proglašila te otoke za svoje. Na tak način so bili vsi trije otoki obljuden z novim prebivalstvom, ki je stelo vsega skupaj nekaj moških. V poznejših časih se je to prebivalstvo malo razmnožilo, nekateri namreč so se poročili z Angležnjami, drugi pa s črnkami, ki so jih pripeljali Rta Dobre nade iz Afrike. Pri vsem tem je novo prebivalstvo tega malega otočja ostalo populacijo ločeno od vsega sveta.

Zemlja ni nudila nikakih bogatih virov. Počasi in s težkim delom so si novi prebivalci začeli pridelovati krompir in to v terastastih poljih v bregu srednjih hribov otoka. Se danes je krompir najvažnejši pridelek tega otoka.

Dolgo časa je upanje v odprtje nekega skladisa zlata in dragocenih predmetov dajalo moči tamkajšnjemu prebivalstvu za nadaljnjo raziskavanje po otoku. Stari Italijan Corri je često ponavljal, da se na otoku nahaja jaz, kot lastovke k sebi prikelca. Kakor golobe prizvala pod krov? Si li slišal klic Ivana Cankarja: "O, domovina, ti si kakor zdravje. Naša domovina je boj in prihodnost, to domovina je vredna najzlahajnejše krvki in najbogatejšega življenja."

Lepa in čista zgodovina Tvojega žrtvovanja je zapisana v zapisnikih in knjigovodstvu Slovenskega narodnega doma. Izrekli si mnogobrojno vrsto besed, da si dobil dar ali dolar za to ponosno stavbo na St. L. Do leta 1893. se je v bližini otočja razbila italijanska ladja "Italia". Od mornarjev so ostali priživjenju trije in sicer Repetto in Lavarello ter neki tretji, katerega ime se ni ohranilo, ki so se zaobljubili, da bodo ostali na otoku, če se jim posreči rešiti s življem.

Od tedaj je vsako leto priplula k otoku angleška ladja in s tem je Velika Britanija mislila, da je vse ojena državna dolžnost opravljena. Le včasi je pripeljala kaka ladja na otok malo moč ali kaj drugega in vse prebivalstvo, ki se je v tem času zelo razmnožilo, je bilo odvisno od svojega dela. Ob kaki priliki je sicer angleška kolonija Južna Afrika poslala na otok nekaj misjon

NO. 2119.

Published Weekly at 2301 So. Lawndale Ave.

CHICAGO, ILL., JUNE 9, 1948.

OL. XLIII.

Rationalizing Rising Profits

The enormity of some corporation profits is so glaring that apologists for the capitalist private-profit system have felt obliged to "explain" them. Thus we find "United States News," a business weekly, telling its readers that the "take" of the big business boys is not as large as it appears.

The general idea advanced for the consumption of the gullible is that the profits are used up in plant extension and repairs. If that "explanation" is correct—as it probably is—all that it does is to emphasize the fact that workers and the general public are being bled in order to develop expanded industrial empires for a few economic royalists.

For example, a few weeks ago the Standard Oil Company of New Jersey paid for newspaper advertising to tell the world that it was investing some millions of dollars in plant expansion without going to new investors for the money. Almost coincidental with this announcement, the financial reporters let it be known that the company had declared a stock dividend.

What it all amounts to is that the corporation is soaking the public for enough to keep its plant in operation, plus enough more to build a new plant. The stock dividend is a device for keeping the loot in the family.

The public pays but the insiders own.

Here is an argument that justifies the Socialist contention that the great industrial resources of the nation should be owned by the people. For the people have paid for them in the past and are now being made to pay for them again and again. The stock dividend means nothing else than that, having made their profit on original investment, the corporation is now getting ready to make profits upon the profits.

If the people of America like that kind of skin game they are entitled to stand on the side lines and watch their exploiters play it. But if that's what they vote FOR they are not at all consistent when they strike AGAINST conditions that are necessary to the game.

From a moral viewpoint, profits are wrong because they afford those who own an opportunity to get something for nothing at the expense of those who work. However, if people as a whole insist upon keeping an economy which functions only when the owners can have some hope of profiteering, then that's what workers and consumers have to put up with.

But it's sheer nonsense for hirelings (which most of us are) to vote for such a racket. Common sense should dictate that, however much we fight during the year to improve our individual and group conditions within capitalism, on election day we should cast ballots against the system itself.

A Socialist vote is a demand that the great wealth which is now taken by and used for the few shall be the property of the people who produce all wealth. Also that the industries which have been paid for by the labor of everybody, as well as the new plants that are being financed with profit dollars, should be owned and planfully used by everybody.—Reading Labor Advocate.

REFLECTIONS

By Raymond S. Hofsse

WHILE SOCIAL OWNERSHIP and democratic management of the basic industries is fundamental to every other objective of Socialism, the action of 21 railway union presidents who "demanded" that the government "nationalize" the railroads is less than satisfying.

It came as a crisis procedure. It did not demonstrate a desire for a new way of life within which the products of industry would be distributed on the basis of service. It was aimed merely at the railroads and was a reaction to something the government already had done to hamper and frustrate railroad unions. The leaders of those unions made it plain that they are willing to work within a private-ownership economy when, and if, the government ceases to dictate to workers.

NEVERTHELESS THERE ARE passages in the indictment which the union officials have drawn that should be understood and remembered.

It is true that the government has thrown itself on the side of the railroads and assumed the role of strike-breaking agency.

It is true that the same people who managed the roads and reaped the profits before the government stepped in still perform those functions.

It is a significant fact that the same procedure has been taken on a number of occasions with respect to the mines and the miners. Indeed, the role that the government plays today is that of a master who says to workers, "come what may, we shall not permit you to halt the process of industry."

Surely, what is now an established procedure is a far cry from the old Hoover concept of government as an "umpire of fairness," which sees to it that labor and capital fight out their differences according to understood rules. Today the one rule appears to be that labor shall not fight at all when it is able to fight effectively.

ONE CAN THINK of at least two conditions that justify the use of government power to keep workers on the job. There is the fact that the national economy has evolved to a point where paralysis of any one of a number of industries prostrates the entire nation and menaces the welfare of millions of people who are not

THE MARCH OF LABOR

The Fruits of Victory are Dust

It costs the U.S. a million dollars a day to ward off starvation in Japan. At least 20 per cent of Japanese food must be imported. To get it they must sell manufactures on a world market. The industries that used to export are largely those forbidden under peace terms. Almost any industry they might enter for exports is likely to meet with opposition from those who now serve the markets Japan would then serve. That cost is likely to run for some time.

Such are the fruits of victory in the 20th Century. Perhaps some day we will conquer the world and make it the American Century as Mr. Luce proposes. Whatever will be left of the world in that instance will be something in which we will have to spend all over a bare subsistence for ourselves to ward off starvation of the vanquished. And starvation has to be fought because famine breeds pestilence, and pestilence respects no flags, no person, no boundary lines.

Wouldn't a world-wide industrial democracy be better? —The Progressive Miner.

Wake Up and Live!

The cooperatives of this country must accept a new fact. It is the fact that they face organized, determined and no doubt permanent opposition.

Capitalists may stop collecting their dividends and nobody else would be hurt. But when workers stop producing and transporting necessities everybody suffers. And so it is that in any critical strike the "first thing first" must be to keep workers doing socially-necessary tasks.

IF GOVERNMENT POWER is used in a one-sided manner, it is because the workers of the nation, who are almost unanimous majority, persist in tolerating a private-ownership economy within a class society.

That's the reason why government must give its orders to the workers and why it does permit private owners to collect profits even after struck industries are seized.

Many Doctors Want 'Socialized Medicine'

Are Not Scared by Propaganda Against Health Insurance, Election Shows

NEW YORK.—There is much significance in the results of an election held recently by the Medical Society of the County of New York, which covers a large slice of the biggest city in America.

For president of the society, there were two candidates. One charged that the other was for "socialized medicine," the term applied by the "Doctors' Trust" to any "health insurance" plan or other proposal to provide medical service to all the people.

The opponent of "socialized medicine" won, by 2,083 votes to 1,204. The significant fact, however, is that 38 per cent of the New York doctors cast their ballots for the other man, despite all the propaganda to which they had been subjected.

The union man who demands the shop card or label when buying is wise; he protects his own wages and working conditions.

The world will be run either by corporations, by politicians or by organized workers. Which do you prefer?

try could work up a suggested program that would be acceptable to it. Then a central committee could be set up, perhaps by the Cooperative League, Chicago, with the approval of the other groups, that would take all of the suggestions and put together a consistent, unified public-relations program on which all could agree.—The Co-Operative Consumer.

More Uranium

Prospecting with a Geiger counter for uranium lodes is increasing the supply of this key metal of the atomic age. Beside the great Canadian and Belgian Congo deposits, they are finding it in Burma, Mexico, Brazil, Argentina, Chile, England, France, Germany, Sweden, Portugal, Spain, Bulgaria, Madagascar, India and a string of other places.

Meanwhile doctors, undertakers, physicists are more and more worried about the long run consequences of monkeying around with these split atoms—even apart from using them for warlike purposes. When the effects of the bikini tests will dissipate—and where they will go meanwhile—is uncertain. The puzzle of burying radio-activated workers is a problem for morticians. The radiations from laboratories, etc., go somewhere, and presumably activate moisture and air particles.

Might be best to quit this monkey business or confine it to the needs of scientific research.

The Salutation of The Dawn

From THE SANSKRIT

LISTEN to the Exhortation of the Dawn!

Look to this Day! For it is Life,

The very Life of Life.

In its brief course lies all the Varieties

And Realities of your Existence;

The Bliss of Growth,

The Glory of Action,

The Splendor of Beauty:

For Yesterday is but a Dream,

And To-morrow is only a Vision.

But To-day, well lived.

Makes every Yesterday a Dream of Happiness.

And every To-morrow a Vision of Hope.

Look well, therefore, to this Day!

Such is the Salutation of the Dawn.

Don't Nobody Like 'Em?

Pity our employers for a change. The poor old oil industry is in a bad way.

Under the New Deal it was pursued by bureaucrats. The industry longed for the good old days in Hooverism. But That Man stood in the way. Big Oil poured millions into the GOP campaigns to beat Roosevelt. But they never succeeded.

And then Roosevelt died, and soon after the GOP took charge of Congress. Big Oil was happy at last. The New Deal was dead. The Big Money was back in the saddle, ready to sink its spurs into the old gray mare.

And now look what happens:

First, let us introduce U. S. Senator Wherry. He's GOP. He's from Nebraska, where they grow corn, and lots of it. He backed Taft-Hartley. His voting record, according to CIO is 80 per cent wrong—which means it's 80 per cent good for the Big Money.

And then Roosevelt died, and soon after the GOP took charge of Congress. Big Oil was happy at last. The New Deal was dead. The Big Money was back in the saddle, ready to sink its spurs into the old gray mare.

Now look what happens:

First, let us introduce U. S. Senator Wherry. He's GOP. He's from Nebraska, where they grow corn, and lots of it. He backed Taft-Hartley. His voting record, according to CIO is 80 per cent wrong—which means it's 80 per cent good for the Big Money.

And then Roosevelt died, and soon after the GOP took charge of Congress. Big Oil was happy at last. The New Deal was dead. The Big Money was back in the saddle, ready to sink its spurs into the old gray mare.

Now look what happens:

First, let us introduce U. S. Senator Wherry. He's GOP. He's from Nebraska, where they grow corn, and lots of it. He backed Taft-Hartley. His voting record, according to CIO is 80 per cent wrong—which means it's 80 per cent good for the Big Money.

And then Roosevelt died, and soon after the GOP took charge of Congress. Big Oil was happy at last. The New Deal was dead. The Big Money was back in the saddle, ready to sink its spurs into the old gray mare.

Now look what happens:

First, let us introduce U. S. Senator Wherry. He's GOP. He's from Nebraska, where they grow corn, and lots of it. He backed Taft-Hartley. His voting record, according to CIO is 80 per cent wrong—which means it's 80 per cent good for the Big Money.

And then Roosevelt died, and soon after the GOP took charge of Congress. Big Oil was happy at last. The New Deal was dead. The Big Money was back in the saddle, ready to sink its spurs into the old gray mare.

Now look what happens:

First, let us introduce U. S. Senator Wherry. He's GOP. He's from Nebraska, where they grow corn, and lots of it. He backed Taft-Hartley. His voting record, according to CIO is 80 per cent wrong—which means it's 80 per cent good for the Big Money.

And then Roosevelt died, and soon after the GOP took charge of Congress. Big Oil was happy at last. The New Deal was dead. The Big Money was back in the saddle, ready to sink its spurs into the old gray mare.

Now look what happens:

First, let us introduce U. S. Senator Wherry. He's GOP. He's from Nebraska, where they grow corn, and lots of it. He backed Taft-Hartley. His voting record, according to CIO is 80 per cent wrong—which means it's 80 per cent good for the Big Money.

And then Roosevelt died, and soon after the GOP took charge of Congress. Big Oil was happy at last. The New Deal was dead. The Big Money was back in the saddle, ready to sink its spurs into the old gray mare.

Now look what happens:

First, let us introduce U. S. Senator Wherry. He's GOP. He's from Nebraska, where they grow corn, and lots of it. He backed Taft-Hartley. His voting record, according to CIO is 80 per cent wrong—which means it's 80 per cent good for the Big Money.

And then Roosevelt died, and soon after the GOP took charge of Congress. Big Oil was happy at last. The New Deal was dead. The Big Money was back in the saddle, ready to sink its spurs into the old gray mare.

Now look what happens:

First, let us introduce U. S. Senator Wherry. He's GOP. He's from Nebraska, where they grow corn, and lots of it. He backed Taft-Hartley. His voting record, according to CIO is 80 per cent wrong—which means it's 80 per cent good for the Big Money.

And then Roosevelt died, and soon after the GOP took charge of Congress. Big Oil was happy at last. The New Deal was dead. The Big Money was back in the saddle, ready to sink its spurs into the old gray mare.

Now look what happens:

First, let us introduce U. S. Senator Wherry. He's GOP. He's from Nebraska, where they grow corn, and lots of it. He backed Taft-Hartley. His voting record, according to CIO is 80 per cent wrong—which means it's 80 per cent good for the Big Money.

And then Roosevelt died, and soon after the GOP took charge of Congress. Big Oil was happy at last. The New Deal was dead. The Big Money was back in the saddle, ready to sink its spurs into the old gray mare.

Now look what happens:

First, let us introduce U. S. Senator Wherry. He's GOP. He's from Nebraska, where they grow corn, and lots of it. He backed Taft-Hartley. His voting record, according to CIO is 80 per cent wrong—which means it's 80 per cent good for the Big Money.

And then Roosevelt died, and soon after the GOP took charge of Congress. Big Oil was happy at last. The New Deal was dead. The Big Money was back in the saddle, ready to sink its spurs into the old gray mare.

Now look what happens:

First, let us introduce U. S. Senator Wherry. He's GOP. He's from Nebraska, where they grow corn, and lots of it. He backed Taft-Hartley. His voting record, according to CIO is 80 per cent wrong—which means it's 80 per cent good for the Big Money.

And then Roosevelt died, and soon after the GOP took charge of Congress. Big Oil was happy at last. The New Deal was dead. The Big Money was back in the saddle, ready to sink its spurs into the old gray mare.

Now look what happens:

First, let us introduce U. S. Senator Wherry. He's GOP. He's from Nebraska, where they grow corn, and lots of it. He backed Taft-Hartley. His voting record, according to CIO is 80 per cent wrong—which means it's 80 per cent good for the Big Money.

And then Roosevelt died, and soon after the GOP took charge of Congress. Big Oil was happy at last. The New Deal was dead. The Big Money was back in the saddle, ready to sink its spurs into the old gray mare.

Now look what happens:

First, let us introduce U. S. Senator Wherry. He's GOP. He's from Nebraska, where they grow corn, and lots of it. He backed Taft-Hartley. His voting record, according to CIO is 80 per cent wrong—which means it's 80 per cent good for the Big Money.

And then Roosevelt died, and soon after the GOP took charge of Congress. Big Oil was happy at last. The New Deal was dead. The Big Money was back in the saddle, ready to sink its spurs into the old gray mare.

Now look what happens:

First, let us introduce U. S. Senator Wherry. He's GOP. He's from Nebraska, where they grow corn, and lots of it. He backed Taft-Hartley. His voting record, according to CIO is 80 per cent wrong—which means it's 80 per cent good for the Big Money.